

Η ΔΙΑΠΑΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Εγκρίθην υπό τού Γουβερνίου της Παιδείας καί τών Ξεκκλησιαστικόν δια τήν παιδικήν ηλικίαν,
καί συστάθην υπό τού Οικουμενικού Πατριάρχους Κωνσταντινουπόλεως.

Τόμος Β΄.

ΑΘΗΝΗΣ, Δεκέμβριος 1880.

Τρίτη. 12.

Σωγραφίζει χιλιοστήν ἤδη φοράν τήν εἰκόνα τῆς ἀδελφῆς του.

ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ ΔΩΡΟΝ

Πρὸς πάντας, ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας τοῦ 1880 ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1881 ἐντὸς τοῦ ἀρχαιμένου μηνὸς Δεκεμβρίου, καὶ πρὸς πάντας ὅσοι θὰ ἐγγραφῶσι νέοι ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου

ΕΝ ΤΟΜΙΔΙΟΝ

Ἐκ σελίδων 64, κομψότατον, φιλοκαλίστατον, ἐπὶ ὠραίου χάρτου, με καλλιτεχνικώτατον ἐξώφυλλον

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ, ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Καὶ συντεταγμένον ἐπιτηδῆς διὰ τοὺς μικροὺς μας φίλους ὑπὸ τοῦ προσφιλοῦς τοῖς ἀναγνώσταις «τῆς Διαπλάσεως» συνεργάτου μας κυρίου:

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

Σπεύσατε λοιπόν, σπεύσατε! ὅσοι θέλετε νὰ λάβητε τὸ ὠραῖον τοῦτο ΔΩΡΟΝ, διότι τόσα μόνον ἀντίτυπα θὰ τυπωθῶμεν, ὅσοι θὰ εἶνε οἱ ἀνανεώσαντες ἢ ἐγγραφέντες συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1881, ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ ὅσοι εἶνε οἱ πράξαντες ἤδη τοῦτο πρὸ τοῦ Δεκεμβρίου.

Τὸ ΤΟΜΙΔΙΟΝ τοῦτο θὰ διανεμηθῇ πρὸς τοὺς ἀποκτήσαντας τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λάβωσι, μετὰ τοῦ δευτέρου φυλλαδίου «τῆς Διαπλάσεως» τοῦ 1881· διότι μόνον τὴν 1 Ἰανουαρίου θὰ γνωρίζωμεν πόσα ἀντίτυπα πρέπει νὰ τυπωθῶσιν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Σημείωσις. Ὅσοι ἐκ τῶν κ. κ. ἀναποκριτῶν μας λάβωσιν ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου συνδρομὰς ἢ ἀνανεώσεις ὑπὸ τῶν ἐπιθυμούντων νὰ λάβωσι τὴν δωρεάν ταύτην, δὲν ἀρκεῖ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλωσι μόνον τοῦτο ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου, ἀλλὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλωσι καὶ τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν αὐτῶν, διότι ἡ δωρεὰ αὕτη θὰ δοθῇ μόνον πρὸς ἐκείνους, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἐν τῷ τοῦ Δεκεμβρίου.

ΔΩΡΟΝ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΑΤΟΝ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Πρὸς τοὺς μικροὺς Ἑλληνόπαιδας εἶνε οἱ δύο τόμοι

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Καὶ πωλοῦνται ἀπὸ σήμερον ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας ὑπὸ τὰς ἐξῆς τιμὰς:

ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ 1879

Ἄδειος με ὠραῖον ἐξώφυλλον. . . . φρ. 2 1/2
Δεδεμένος. . . . . » 3 1/2
Χρυσοδεμένος. . . . . » 5.—

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΤΟΜΟΣ 1880

Ἄδειος με ὠραῖον ἐξώφυλλον. . . . φρ. 2.—
Δεδεμένος. . . . . » 3.—
Χρυσοδεμένος. . . . . » 4 1/2

ΟΙ ΔΥΟ ΤΟΜΟΙ ΣΥΝΕΡΡΑΜΜΕΝΟΙ ΕΙΣ ΕΝ ΤΕΥΧΟΣ: Ἄδειον με ὠραῖον ἐξώφυλλον φρ. 4 1/2
Δεδεμένον φρ. 6.— Χρυσοδεμένον φρ. 8.—

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΜΟΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΚΡΙΒΩΤΕΡΟΝ ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΕ ΣΧΕΔΟΝ ΕΞΗΝΤΑΗΜΕΝΟΣ

Ἄπαντες οἱ ἀνωτέρω τόμοι ἀποστέλλονται διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς τε τὰς ἐπαρχίας καὶ εἰς τὰ ἐξωτερικόν, ἂν μετὰ τοῦ ἀντίτιμου αὐτῶν μᾶς ἀποσταλώσι καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη, ἀνερχόμενα εἰς λεπτὰ μὲν 30 δι' ἕκαστον ἄδειον τόμον, καὶ εἰς 50 δι' ἕκαστον δεδεμένον. Διὰ δὲ τοὺς συνερραμμένους ἀδέτους λεπτὰ 50, δεδεμένους 60.

ΤΟ ΛΙΓΕΛΟΓΑΙ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἐκρύνω, μάνα, σφίξε με πολλὴ στὴν ἀγκαλιὰ σου!
Ἄχ! ζήσανε με, μάνα μου, με τὰ θερμὰ φιλιὰ σου
Ποῦ πᾶν' ὡς μέσα στὴν καρδιά... .

Σφίξε με, μάνα, σφίξε με, τὸ κρῶ με πελαίνει,
Βογγάει ἔξω ὁ βορεῖας, κι' ἀπὸ ταῖς τρύπαις μπαίνει,
Τὴ κρῶ, μάνα μου, βραδυά!

Εἴμ' ἄρρωστο, μανοῦλά μου, τὸ ξέρεις, καὶ κρύνω;
Ἄχ! τώρα πάλι ξνοιώσα τὸν πρῶτο μου τὸν πόνο,
Νὰ μου θερίξῃ τὴν καρδιά... .

Τὴ κρῶ! Πόσους ἀν' ἐμᾶς φτωχοὺς θὰ τοὺς παγώσῃ!
Τρέμω.. τὰ δόντια μου χτυποῦν, . . . πότε θὰ ξεμερίξῃ;
Τὴ κρῶ, μάνα μου, βραδυά!

Κι' ἀποκαμήθῃ τὸ φτωχὸ με τὸ παράκονό του!
Κ' ἐκεῖ πῶς ἐκοιμήτανε, εἶδε εἰς τ' ὄνειρό του
Ἐν' ἀγγελουδι με φτερά,

Ποῦφερε στὴν μητέρα του φορέματα, φωμάκι
Καὶ εἰς ἐκεῖνον ἔφερεν ἕνα φορεματάκι
Νὰ μὴν κρυώῃ... .Τὴ χαρά!

Καὶ τὸ πρῶτὸν τὴν θύρα τους ἕνα παιδί χτυπάει
Κρατᾷ φωνὴν στὰ χεράκια του, φορέματα βαστάει,
Ἄγνα λερὰ εἶ ἕνα χαρτί... .

Τὰ ἔστειλ' ὁ πατέρας του... ἑξημέρων' ἡ γιορτὴ του,
Καὶ νὰ μοιράσῃ ἔπειτα βοήθειαι τὸ παιδί του,
Γὰ νὰ χέουν κ' οἱ φτωχοὶ γιορτὴ...

Ἄ μάνα μου τ' ἀγγελουδι μου! φωνάζει τὸ παιδάκι.
Τὸ ἀγγελουδι τοῦ φτωχοῦ τὸ ἄγαν ἀμητηράκι... .

ΑΙΜΥΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Πόσον ὠραῖον πράγμα εἶνε ἡ ζωγραφικὴ!
Πόσον εὐτυχεῖς εἶνε ὅσοι ἤξεύρουσι νὰ ζωγραφίζωσι!

Φαντάσου, μικρὸ μου ἀναγνώστα, νὰ ἡξεύρης νὰ ζωγραφίζῃς ὅ,τι θέλεις καὶ ὅ,τι ἀγαπᾷς: τὸ δένδρον τοῦ κήπου σας — ἂν ἔχετε, — τὴν κοῦκλαν τῆς μικρᾶς σου ἀδελφῆς, — ἂν ἔχῃ —, τὸ γατάκι σας, τὸ προσωπάκι τοῦ μικροῦ σου ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος οὔτε τοὺς πόδας του ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ μεταχειρισθῇ, οὔτε τὴν γλῶσσάν του, διότι οὔτε νὰ περιπατήσῃ ἠξεύρει, οὔτε νὰ ὀμιλήσῃ.

Δὲν θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχής, ἂν παρουσίαζες εἰς τὴν μητέρα σου ἑξαφικ, ἑξαφικ τὴν τὴν ἰδίαν τῆς εἰκόνα! καὶ ἐκεῖνη παρετήρει αὐ-

τὴν με ἐκπλαξίν, σὺ δέ, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπέτοχες τόσον ὠραία, ἐρεϊδίαις, διότι, πονηρὲ, τόσας ἡμέρας παρεμόνουες τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποῖαν δὲν σε ἔβλεπε, διὰ νὰ βλέπῃς κρυφά, κρυφά τὸ πρόσωπόν της καὶ νὰ τὸ ζωγραφίζῃς ἐπὶ τοῦ χαρτίου σου; Εἶπέ μου, δὲν θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχής;

Τοιαῦτον εὐτυχὲς παιδίον ἦτο καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον βλέπετε ζωγραφίζον ἐν τῇ πρώτῃ εἰκόνι πλησίον τῆς ἀδελφῆς του. Τὸ παιδίον τοῦτο ἠγάπα πολὺ τὴν ζωγραφικὴν. Πάντοτε ἤθελε νὰ ζωγραφίζῃ. Τὰ τετραδιά του ὁμοίωζον πρὸς περιοδικὸν με εἰκόνας, ὡς ἂν «τὴν Διαπλάσιν» παραδείγματος χάριν, διότι ἕκαστον φύλλον αὐτοῦ ἦτο πλήρες ζωγραφιῶν. Καὶ δὲν εἶνε μὲν καλὸν ἐν πρόνιμον καὶ καθαρὸν παιδίον νὰ γεμίξῃ τὰ τετραδιά του, ἀλλ' αἱ ζωγραφίαι του ἦσαν τόσον ὠραία, αὐτὸ ἦτο τόσον ἐπιμελὲς καὶ εὐφυὲς παιδίον, ὥστε οὔτε ὁ διδάσκαλος, οὔτε οἱ γονεῖς του ἤθελον νὰ δυσαρεστήσωσι τὸν ἀμικρὸν ζωγράφον, ὅπως τὸν ὠνόμαζον.

Τῇ ἀληθείᾳ τὰ τετραδιά του ὁμοίωζον με τὴν τράπεζάν των, ὅπου ἕκαστος εἶχε τὴν θέσιν του, ἀπὸ τοῦ παπποῦλη, ὅστις ἦτον ἐννενηκοντα τριῶν ἐτῶν, μέχρι τοῦ μικροτέρου του ἀδελφοῦ, ὅστις ἦτο μόνον τριῶν ὄλοι ἦσαν ἐκεῖ ἐξωγραφημένοι, ὁμοιώτατοι, ἐνίοτε δὲ μάλιστα προσετίθετο ὅπως καὶ εἰς τὴν τράπεζάν των καὶ κἀνεις συγγενής.

Μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς οἰκίας των διήλθεν εἰς σπανὸς περιβολάκης καὶ ἡ μήτηρ του τὸν ἐφώναξε κατὰ τύχην ν' ἀγοράσῃ λαχανικά' ἀλλ' αὐτός, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ἐντύπωσιν τὸ παρῶδοξον πρόσωπόν του, πηγάει σιγά, σιγά πλησίον τοῦ δνου καὶ ἀπ' ἐκεῖ τὸν παρατηρεῖ καὶ τὸν ζωγραφίζει εἰς τὴν πλάκα του διὰ μᾶς μονοκονδυλιάς. Ἰδέτε τον, μένει ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ἀβρακίου· δὲν ἠξίζε νὰ τὸν ζωγραφίσῃ;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ζωγραφίζει χιλιοστήν ἴσως φοράν τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του, ἡ ὁποία, πικρατρεχάσατε, με πόσην προσοχὴν καὶ εὐχαρίστησιν πικρατρεχῇ τὴν ρινὰ της, τὸ στόμα της, τοὺς ὀφθαλμούς της, τὰ ὠτά της, ὄλον της τὸ πρόσωπον, σιγά, σιγά γι-

νόμενον ὑπὸ τὰ δάκτυλα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς τὰ θαυματουργά.

Ἄλλ' ὅταν λέγω τὴν στιγμήν ταύτην, νὰ μὴ νομίσῃτε ὅτι ἐνοῶ τώρα ἐνοῶ τὴν στιγμήν, τὴν ὅποιαν παρίστα ἡ εἰκὼν, διότι ἔκτοτε παρήλθον πολλά ἔτη καὶ ὁ μικρὸς ζωγράφος σήμερον ἔγεινε μέγας ζωγράφος. Εἰς πλούσιος ὁμοσθνῆς μας, θαυμάσας τὴν εὐφυΐαν αὐτοῦ τὸν ἔστειλε νὰ σπουδάσῃ δι' ἐξόδων του εἰς Γερμανίαν, σήμερον δὲ ἔγεινε τοιοῦτος ζωγράφος, ὥστε τιμᾷ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα εἰς τὴν Εὐρώπην. Πιθανὸν κάμειαν ἡμέραν ἡ φίλη σας «Διάπλασις» νὰ σᾶς προσφέρῃ τὴν βιογραφίαν του καὶ τὴν εἰκόνα του, ὅπως εἶνε σήμερον δηλαδὴ, διότι ἔκτοτε ἤλλαξε πολὺ καὶ δὲν ὁμοιάζει σχεδὸν διόλου πρὸς τὴν παιδικὴν του εἰκόνα, ὅπως καὶ σὺ, μικρὲς μου ἀναγνώστα, δὲν θὰ ὁμοιάζης πλέον μὲ τὸν μικρὸν ἑαυτὸν σου—τὸν σημερινόν—ὅταν τὰ ἄνω χεῖλη σου θὰ σταλίξῃ εἰς κομψός, κομψότατος, καὶ δικήν ἀγκίστρον ἐστριμμένους μύσταξ, ὄνειροπόλημά σου τώρα ὡς παιδίον, καὶ κόσμημά σου τότε ὡς νεανίου. . . .

ΑἰΜΥΓΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(κατὰ παρακλήσιν μικρῶν μου φίλων)

Ὅλα τὰ ἄνθη χάροπά, μὲ τὴν δροσὴν λουσιμένα,
Ἐ τῆς ἀνοξῆς τὴν ἀγκαλιὰ ἀνθίζουν ἕνα, ἕνα.
Μὲ καθὲ τι, τὸ πειὸ μικρὸ, τὴ μυρωδιὰ χαρίζει
Εἰς τὴν καλὴν μητέρα του, ὅπου γι' αὐτὸ φροντίζει,
Καὶ ὅταν τὴν πρωτομαγιά γιορτάζει τὸνομά της
Ἡ ἀνοξί, γιορτάζουσι μαζῇ καὶ τὰ παιδιὰ της.

Λουλοῦδια ἂν εἴμαστε ἐμεῖς, ἐσ' εἰς ἡ ἀνοξί μας
Μεσ' στὴ δίκῃ σου ἀγκαλιὰ ἀνθίζῃ ἡ ψυχὴ μας.
Ἄχ! πᾶρ τὴν ἀγάπην μας καὶ δά μας τὴν εὐχὴ σου
Εἶνε γιὰ μᾶς «πρωτομαγιά» ἡ μέρα τῆς γιορτῆς σου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΥΣΙΝΗΣ

ΑΙ ΔΥὸ ΑΔΕΛΦΑΙ

Μετὰ πόσας ἀνυπομονησίας περιμένουσιν αἱ μικραὶ μας ἀναγνώστριαι τὸ νέον ἔτος! Ὅλαι, ὅλαι ἀνεξαιρέτως ἀφιημῶσιν εἰς τὰ δάκτυλα πόσαι ἡμέραι πρέπει ἀκόμη νὰ παρῆλθωσι, διὰ νὰ φθάσῃ ἡ πρώτη Ἰανουαρίου, ἡ εὐτυχὴς ἐκεῖνη ἡμέρα καθ' ἣν οἱ γονεῖς

των θὰ ταῖς δώσωσι τόσον ὠραία δῶρα τῆς πρωτοχρονιάς.

Ἐγὼ ὁμῶς γνωρίζω δύο κοράσια τὰ ὅποια ἐὰν τὰ ἐρωτήσῃτε θὰ σᾶς εἰπωσιν ὅτι πολὺ, παρὰ πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ἀπείχην ὀλίγον περισσότερο ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, τὴν ὅποιαν σεῖς οὕτω ἀνυπομόνως ἀναμένετε.

Διατί ἄρα γς; καὶ ποῖα εἶνε τὰ δύο αὐτὰ κοράσια;

Εἶναι αἱ δύο ἀδελφαί, ἡ Σαπφὴ καὶ ἡ Κορίννα, τὰς ὁποίας βλέπετε εἰς τὴν ἐνώπιόν σας εἰκονογραφίαν τοσοῦτον βαθέως ἐνησχολημένας εἰς τὰ ἔργον των. Μὴ τὰς διαταράξετε, σᾶς παρακαλῶ· διότι καὶ μία στιγμή εἶνε δι' αὐτάς πολὺτιμος. Ἐγὼ δύναμαι νὰ σᾶς δώσω αἰανδήποτε πληροφορίαν θέλετε περὶ αὐτῶν· τὰς γνωρίζω πολὺ καλά. Ἄφετε λοιπὸν αὐτάς ἡσυχούς καὶ στρέψατε πρὸς με τὴν προσοχὴν σας.

Ἡ Σαπφὴ καὶ ἡ Κορίννα εἶνε ἀδελφαὶ μεγαλειτέρην των εὐτυχίαν θεωροῦσαι ν' ἀγαπήσιν ἀλλήλας. Ἡ Κορίννα εἶνε κατὰ ἕξ ἔτη μικροτέρα τῆς Σαπφῆς, ἥτις μέχρι τῆς γεννήσεως τῆς Κορίννης ἦτο μοναχοκόρη. Ἐνόσω ἡ Κορίννα ἦτο βρέφος, ἦτο ἡ προσφιλεσττέρα διασκεδάσις τῆς Σαπφῆς, ἀφότου δὲ ἤρχισε νὰ ἐνοῆ, νὰ παίξῃ, νὰ μανθάνῃ, εἶνε ἡ πιστοτέρα αὐτῆς σύντροφος καὶ προσπαθεῖ πάντοτε νὰ μιμῆται εἰς ὅλα τὴν μεγαλειτέραν τῆς ἀδελφῆν.

— Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ προσεκτικὴ εἰς τὴν συμπεριφορὰν σου, ἀγαπητῆ μου Σαπφῆ, εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ τῆς· διότι τώρα οἱ μικραὶ αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς Κορίννης ἐπὶ σὲ εἶνε ἐστραμμένοι. Αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ μιμοῦνται τὰς πράξεις τῶν μεγαλειτέρων· καὶ ἐπομένως ἡ ἀνατροφή τῆς Κορίννης ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ σέ.

— Ἀπὸ ἐμέ! εἶπεν ἡ Σαπφῆ ἐκπληκτος, καὶ ἀναλογιζομένη τὴν εὐθύνην. Πῶς δύναται νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ ἡ ἀνατροφή τῆς ἀδελφῆς μου; Μήπως τόχα δὲν θὰ μιμηθῇ σὲ καὶ τὸν πατέρα;

— Δὲν λέγω ὅχι· ἀλλὰ περισσότερο τὰς ἰδικὰς σου πράξεις θὰ μιμῆται, διότι σὺ εἶσαι πλησιέστερον πρὸς αὐτὴν κατὰ τὴν ἡλι-

Ἡ Σαπφὴ περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων τῆς τὴν μικρὰν ἀδελφῆν τῆς.

κίαν, καὶ διότι αἱ μικραὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ πράττωσιν ὅ,τι καὶ αἱ μεγαλειτέραι των ἀδελφαί. Πρόσθετε λοιπὸν μήπως ἡ Κορίννα ἴδῃ τι ἀπὸ σέ, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι καλὸν νὰ μιμηθῇ.

— Ὅθὰ προσπαθῶ, μητέρα, θὰ προσπαθῶ νὰ προσέχω, εἶπεν ἡ Σαπφῆ προθύμως. Ἡ Σαπφῆ, κατόπιν τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν περισκεπτος.

φθαλμούς τὸν ἐρωτᾷ πόσους βαβδισμούς ἐσκόπευε νὰ δώσῃ εἰς τὸ παιδίον ἐκεῖνο.

— Τί σὲ μέλει σέ! τῷ ἀπαντᾷ ὁ κακὸς ἄνθρωπος.

— Διὰ νὰ δώσῃ εἰς ἐμέ, ἂν εὐχαριστήσαι, τοὺς ἡμίσεις, λέγει τὸ καλὸν παιδίον.

Δὲν ἦτο μεγαλόκαρδον τὸ παιδίον ἐκεῖνο; καίτοι δὲ μικρὸν δὲν ἦτο μέγα παιδίον; Ἀλλῶς τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἦτο μέγα, διότι ἦτο ὁ Βίρων, ὁ μεγαλοφυῆς Ἀγγλος ποιητής, τὸν ὁποῖον ὅλος ὁ κόσμος θαυμάζει, καὶ τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἔχομεν καὶ ἰδιαίτερον καθῆκον νὰ εὐγνωμονώμεν, διότι ἤγαγε πολὺ τοὺς Ἕλληνας καὶ μᾶς ὠφέλησε πολὺ κατὰ τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Ἐπανάστασιν, καὶ ἐπὶ τέλους ἦλθε νὰ πολεμήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεώς μας, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ Μεσολόγγιον.

ΦΙΛΙΣΤΩΡ.

ΤΟ ΣΤΡΟΥΘΙΟΝ

Πάντες γνωρίζετε τὸ στρουθίον· εἶνε τὸ μικρὸν αὐτὸ πτηνὸν τὸ ὁποῖον κοινῶς ὀνομάζομεν *σπουρρίτην*· εἶνε τὸ πρῶτον ἴσως πτηνὸν τὸ ὁποῖον ἐγνωρίσατε εἰς τὴν ζωὴν σας. Δὲν ὑπάρχει πόλις, οὔτε χωρίον, οὔτε ἐξοχὴ ἄνευ στρουθίων.

Δὲν εἶνε, νομίζω, ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπῶ ποῦ κτίζει τὴν φωλεάν του τὸ στρουθίον, διότι πάντες γνωρίζετε ὅτι ἡ στέγη τῶν οἰκιῶν, τῶν ἐκκλησιῶν, αἱ κυπάρισσοι, οἱ πλάτανοι καὶ ἄλλα πολλὰ ὑψηλὰ δένδρα, αἱ βραγαδες τῶν τοίχων καὶ τέλος πάσα τρύπα καὶ πᾶν ἐρείπιον, καὶ αἱ θάμνοι ἀκόμη τῶν ἀγρῶν, χρησιμεύουσιν ὡς ἀσυλα προσφιλῆ ἐπὶ τῶν ὁποίων τὸ στρουθίον φωλεοποιεῖ.

Ἰσως ὁμῶς δὲν γνωρίζετε πάντες πόσον χρησιμὸν καὶ πόσον ὠφέλιμον εἶνε εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ μικρὸν τοῦτο πτηνὸν, τὸ ὁποῖον πολλοὶ καταδιώκουσι, νομίζοντες ὅτι προξενεῖ ζημίας εἰς τὴν γεωργίαν.

Ἀληθὲς εἶνε ὅτι τὰ πτηνὰ ταῦτα τρώγουσιν ἐνίοτε τοὺς σπόρους τοῦ σίτου καὶ ἄλλων φυτῶν, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ὀπωρικά, ἀλλ' ἡ συνήθης αὐτῶν τροφὴ εἶνε ἕντομα διάφορα, ἦτοι σκώληκες, ἀκρίδες, κάρπαι, μηλολόνηθαι καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα, ὡς

γνωρίζετε, μεγάλην βλάβην προξενοῦσιν εἰς τὰ φυτά.

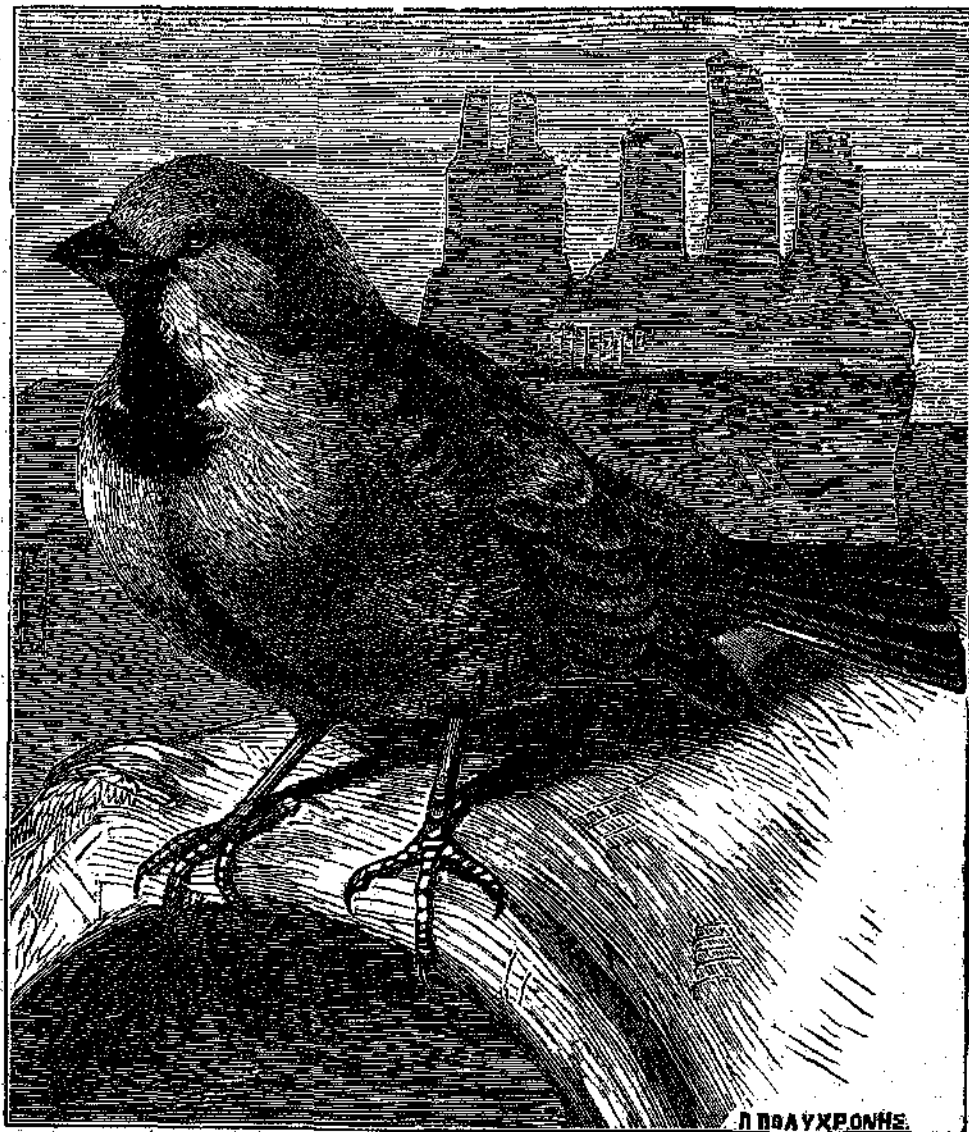
Ἰπελόγησαν οἱ σοφοὶ ὅτι ἐν μόνον στρουθίων καταστρέφει πλέον τῶν 200 ταιούτων ἐντόμων καθ' ἡμέραν. Φαντασθῆτε λοιπόν, ἐάν ἔλειπον τὰ στρουθία, πόσον θὰ ἐπληθύνοντο τὰ καταστρεπτικὰ αὐτὰ ἕντομα!

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μίαν ἱστορίαν, ἥτις εὐγλώττως ἀποδεικνύει πόσον εἶνε ὄλεθρία εἰς τὰ προϊόντα τῆς γῆς ἡ ἔλλειψις τῶν πτηνῶν τούτων:

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐβασίλευεν ἐν Πρωσσίᾳ Φρειδερίκος ὁ Μέγας, ὁ ὁποῖος ἠγάπα ἐμμανῶς τὰ κεράσια· ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ στρουθία κτὰ τοῦτο δὲν ἦσαν κατώτερα τοῦ βασιλέως, ἐπεσκέπτοντο τὸν κήπον αὐτοῦ καὶ ἔτρωγον τὰ ὠραιότερα κεράσια. Μίαν ἡμέραν ὁ Φρειδερίκος ὠργίσθη διὰ τοῦτο φοβερὰ κατὰ τῶν στρουθίων καὶ διέταξε νὰ φονεύσωσιν ὅλα τὰ στρουθία τοῦ βασιλείου του, ὑποσχεθεὶς μάλιστα καὶ χρηματικὴν ἀμοιβὴν πρὸς τοὺς φονεύοντας πολλὰ. Ἀμέσως λοιπὸν ἤρχισεν ἡ σφαγὴ τῶν ἀθῶων καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον χρόνον δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ ἐν στρουθίον ζῶν ἐν Πρωσσίᾳ, διότι τὰ πλεῖστα ἐφονεύθησαν, ὅσα δὲ ἐπρόφθασάν ἀνεχώρησαν εἰς ξένους τόπους διὰ νὰ σωθῶσιν.

Ἄλλ' εὐθὺς τὸ ἐπόμενον ἔτος, καὶ μάλιστα τὸ δεύτερον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐξολοθρεύσεως τῶν στρουθίων, τὰ ἐπιβλαβῆ ἕντομα ἐπὶ τοσοῦτον ἐπληθύνθησαν ὥστε κατέφαγον τὰ δένδρα καὶ τὰ φυτά, καὶ ὁ Φρειδερίκος μετῶν τὸ βασιλικὸν του ἀξίωμα, δὲν εὕρισκεν οὐδὲ ἐν κεράσιον νὰ φάγῃ, οἱ δὲ ὑπῆκοοί του ἤρχισαν νὰ ἀνησυχῶσι, διότι τὰ ὀπωρικά καὶ τὰ λαχανικὰ ἤρχισαν νὰ ἐκλείπων ὀλετελῶς.

Καὶ τότε ὁ βασιλεὺς ἐνόησε τὸ μέγα σφάλμα του καὶ μετενόησε, διότι εἶχε διατάξει τὸν ὄλεθρον τῶν στρουθίων· καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔπαυσε νὰ ἀγαπᾷ τὰ κεράσια, ἀπέστειλεν ἀνθρώπους ἐκτὸς τοῦ κράτους του διὰ νὰ συλλάβωσι καὶ νὰ φέρωσι πάλιν εἰς τὴν Πρωσσίαν τοὺς μικροὺς πτερωτοὺς κυνηγοὺς τῶν καταστρεπτικῶν ἐντόμων. Τοιοῦτοτρόπως ἐδαπάνησε πολὺ περισσότερα

Στρουθίον

χρήματα διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὰ στρουθία παρ' ὅσα εἶχεν ἐξοδεύσει διὰ νὰ τὰ ἐξολοθρεύσῃ.

Ἡδυνάμην καὶ ἄλλα παρόμοια ἱστορικὰ παραδείγματα νὰ σᾶς διηγηθῶ, ἀλλ' εἶμαι βεβαία ὅτι εἰς τόσον νοήμονας ἀναγνώστας, ὁποῖοι εἴσθε σεις οἱ μικροὶ ἀναγνώσται ἐτῆς Διαπλάσεως ἀρκοῦσιν ὅσα εἶπον διὰ νὰ πεισθῆτε περὶ τῆς μεγάλης χρησιμότητος τῶν

πτηνῶν τούτων εἰς τὴν γεωργίαν καὶ ἐπομένως εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸ πάντων εἰς σᾶς τοὺς μικροὺς οἱ ὅποιοι καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπᾶτε τὰ ὀπωρικά.

Διακόψατε τώρα ἐπὶ μίαν στιγμὴν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀγαπώσης σας Διαπλάσεως καὶ πλησιάσατε εἰς τὸ παράθυρόν σας· εἴψατε ἐν βλέμμα εἰς τὴν αὐλὴν σας καὶ θὰ

καινούργη πύλον του μεγάλου του αδελφού.

— Παιδιά μου, δεν σκέπτεσθε καλά, τοις λέγει η μήτηρ των· όταν πηγαίνουν εις την έξοχην οι άνθρωποι, δεν φορούν τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια φοροῦν, όταν πηγαίνουν εις μίαν συναναστροφήν.

Ἄλλ' ἐκείνοι ἐπιμένουσιν. Ὁ Περικλῆς θέλει τὸν πύλον, καὶ ἡ Χαρίκλεια τὸ ὠραῖόν της φόρεμα, τὸν εὐμορφὸν πύλον της, τὰ καλλίτερα τῆς ὑποδήματα.

— Καλὰ, λέγει καὶ πάλιν ἡ μήτηρ των· φορεσάτε τὰ ἀφ' οὗ τὰ θέλετε. Διὰ τί βλέπω ὅτι ἔχετε ἀνάγκην νὰ λάβητε καὶ οἱ δύο σας ἓν μάθημα πείρας.

Ἐν τούτοις ἠτοιμάσθησαν. Βλέπουσιν εἰς τὸ κάτοπτρον· ὁ Περικλῆς εὐρίσκει ὅτι ὁ πύλος τῷ εἶνε πολὺ μεγάλος καὶ ὅτι τῷ καταβαίνει ἕως τοὺς ὀρθοκλμούς, ἀλλὰ παραγορεύεται συλλογιζόμενος τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὅποιαν θὰ κάμῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ πύλος του. Ἡ δὲ Χαρίκλεια εἶνε ὀλη χαρὰ, λέγει ὅτι τοῖς πηγαίνουν θεῖα τὰ ἑορτερινὰ της αὐτὰ ἐνδύματα καὶ ὅτι ὁμοιάζει μὲ *μεγάλην κυρία*.

Τέλος ἀνεχώρησαν. Ὁ Περικλῆς ἀφ' ὅπου διαρχόντο ἔβλεπεν ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι παρατήρουν τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐχαμογέλων.

— Παρατήρησε, ἐντύπωσιν ὅπου κάμνω μὲ τὸν πύλον μου! ἐσκέπτετο καὶ ὅλον ἐκαμάρωνεν. Ἀλλὰ μόλις εἶχε κάμει τὴν σκέψιν ταύτην ὅτε ἔξαφνα ἀκούει πλησίον του καγχασμοὺς καὶ μίαν φωνήν:

— Κύριε Πύλε, αἱ! κύριε Πύλε! ποῦ τὸ πηγαίνεις τὸ παιδίον;

Ὁ Περικλῆς στρέφει νὰ ἴδῃ ποῖον ἐπερίπαιζον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ εἶδεν ὅτι δύο τρεῖς ἄνθρωποι ἐκώτταζον αὐτὸν καὶ ἐγέλων.

Δι' αὐτὸν λοιπὸν ἦτον ἡ φωνὴ ἐκείνη; Αὐτὸν ἐπερίπαιζον! Τότε ἐνεθυμήθη πόσον μεγάλος τῷ ἦτον ὁ πύλος, καὶ ὅτι εἶχε χωθῆ πράγματι ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν τῷ ἦλθον δάκρυα. Ἀλλὰ τί νὰ πράξῃ; νὰ εἶχε κἂν τὸν ἰδικὸν του μικρὸν πύλον, ὅς ἦτο καὶ ὀλίγον παλαιός! Τέλος πάντων ἐφθασάν. Τί ὠραία ἐξοχή!

τί ὠραῖος κῆπος! τὰ παιδιά τρέχουσι, σκίπτουσι, πηδῶσι, παίζουσι, κρύπτονται εἰς τὰς βάτους, κυνηγοῦνται. Ἀλλὰ διὰ τί ἡ Χαρίκλεια στέκει εἰς μίαν παράμερον θεῖαν παραπονεμένη; διότι αὐτὴ δὲν ἔμπορει νὰ παίξῃ καὶ βέβαια πῶς ἔμπορει νὰ παίξῃ ἀφ' οὗ θὰ χαλάσουν τὰ ὠραῖά της ὑποδήματα ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς χλόης, ἀφ' οὗ θὰ καταστραφῇ τὸ ὠραῖόν της φόρεμα ἂν τρέξῃ μεταξὺ τῶν δένδρων, ἀφ' οὗ θ' ἀφανισθῇ ὁ ὠραῖος της πύλος, ἂν κρύπτεται εἰς τὰς βάτους!

Ἐπλησίαζε μεσημβρία καὶ ἔστρωσαν νὰ γευματίσουν ἀγροτικῶς ἐπὶ τῶν χόρτων· ὅλοι τρέχουν μὲ θαυμασίαν ὄρεξιν νὰ καθήσουν τριγύρω.

— Σὺ δὲν ἔμπορεις, Χαρίκλεια, νὰ καθῆσθαι, τῇ λέγει ἡ μήτηρ της· θὰ κληιδώσῃς τὰ φορέματά σου.

Τῇ ἀληθεία τοῦτο πλέον ἦτο πολὺ σκληρόν. Ἡ Χαρίκλεια κλαίει, παραπονεῖται, εἶνε δυστυχῆς. Ὅλοι νὰ παίζουν καὶ ἐκείνη νὰ μὴν ἔμπορῃ. Διὰ τοὺς ἄλλους ἦτον ἡμέρα ἑορτῆς καὶ δι' αὐτὴν ἦτον ἡμέρα στενωχωρίας πείσματος, δακρύων.

Ἄλλ' ὅσον πλησίαζει ἡ ὥρα καθ' ἣν πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Περικλέους γίνεται σκυθρωπὸν. Πῶς; πάλιν νὰ τὸν ἴδωσι μὲ τὸν μεγάλον ἐκείνον πύλον, (δὲν τὸν ὀνομάζει πλέον πύλον του) νὰ τὸν περιπαίξῃσι πάλιν!

Τί νὰ πράξῃ; Μόνον ὅταν γίνῃ ἑσπέρας δὲν θὰ τὸν παρατηρήσῃσι. Παρακαλεῖ λοιπὸν τὴν μητέρα του νὰ βραδύνη μέχρι τῆς ἑσπέρας τὴν ἐπιστροφήν. Ἡ μήτηρ του δέχεται ὑπομειδιῶσα· καὶ οὕτω ἐπιστρέφουσιν ὀλίγον ὀργὰ εἰς τὸν οἶκόν των ὅλοι εὐχαριστήμενοι ἐκτὸς τῆς Χαρίκλειας καὶ τοῦ Περικλέους.

— Πῶς σὰς ἐφάνη τὸ μάθημα τῆς πείρας περὶ τοῦ ὅποιου σὰς ἔλεγον τὴν πρώτην; τοῖς λέγει ἡ μήτηρ των· ἡ ἐπίδειξις καὶ ἡ ματαιοδοξία δὲν εἶνε ἀλλοθῆς εὐχαριστικαί· καὶ τὸ ἠνυσοῦσατε σήμερον ἐκ πείρας. Δὲν ἔχει οὕτω, *μεγάλῃ κυρία*; δὲν ἔχει οὕτω κύριε Πύλε;

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΑΡΕΛΑΣ

Ἀκούετε τὸν κρότον τὸν ὁποῖον προξενεῖ ὁ κόπανος τοῦ μικροῦ βαρελά; βεβαίως τὸν ἀκούετε, διότι αὐτὸς δὲν ἀστέλλεται, αὐτὸς καταβάλλει δυνατὰ, μὲ τὰ καλά του, τὸν κόπανον. Ἐμπρός, μικρὸ μου βαρελά! κτύπα σὺ, κτύπα τὴν σφήνα καὶ τὸ στεφάνι θὰ ἴ πάγῃ κάτω.

— Ἀλλὰ, θὰ μοῦ εἰπᾶτε, διὰ τί εἶνε τὸσαν βιαστικὸς ὁ μικρὸς βαρελάς, καὶ κατε-

κοκλῖνθε καὶ ἰδῶσε, καὶ δὲν ἐννοεῖ ν' ἀφήσῃ μίαν στιγμὴν τὸν κόπανον ἀπὸ τὰς χεῖράς του διὰ ν' ἀναπνεύσῃ καὶ αὐτός;

— Ἄ! ὄχι, δὲν ἔμπορει αὐτὸς ν' ἀναπνεύσῃ, καὶ πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸν κᾶδδον του. Ἐμπρός, μικρὸ μου βαρελά! κτύπα σὺ, κτύπα τὴν σφήνα.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων τί συμβαίνει; θὰ μὲ ἐρωτήσῃτε ἀνυπομονοῦντες.

— Τί συμβαίνει; . . . συμβαίνει ὅτι ὁ

Κτύπα, μικρὸ μου βαρελά, κτύπα τὴν σφήνα!

μικρὸς βαρελάς βιάζεται νὰ τελειώσῃ τὸν κᾶδδον του ὀργήγορα, ὀργήγορα, διὰ νὰ λάβῃ δύο φράγκα διὰ τὸν κόπον του, καὶ μὲ αὐτὰ νὰ ἀποκτήσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀνείροπόλησε ἡμέρας καὶ νύκτας ὀλοκλήρους, ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον τόσον μικρὸς καὶ βαρελάς κατήντησε νὰ γίνῃ: «τὴν Διάπλασιν τῶν παιδίων». Διότι αὐτὸς δὲν εἶνε βαρελάς ἐξ ἐπαγγέλματος· ὄχι! αὐτὸς εἶνε μαθητῆς τῆς ὀγδόης τάξεως καὶ ἐπιμελετὴς μάλιστα, καὶ εὐφύεστατος μαθητῆς. Ἀλλ' ὁ δυστυχῆς

εἶνε πτωχὸς καὶ δὲν ἔχει οὔτε δύο φράγκα νὰ γίνῃ συνδρομητῆς εἰς «τὴν Διάπλασιν».

Ἄ! ἂν ἔμπορει νὰ γίνῃ συνδρομητῆς καὶ αὐτός! νὰ περιμένῃ καὶ αὐτὸς, ὡς τόσα ἄλλα εὐτυχῆ παιδιὰ, μὲ καρδιοκτύπι εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς τὸν διανομέα νὰ τοῦ φέρῃ ατὴν Διάπλασιν κομμένην, ραμμένην, κομψήν, ὠραίαν, ἀροσερᾶν! Τί νὰ πράξῃ λοιπὸν; τί νὰ πράξῃ; . . . ἡ πτωχία τέχνας κατεργάζεσθαι! Ἄ! τὸ εὖρος· ὁ θεῖός του εἶνε βαρελάς καὶ πολλάκις τὸν εἶδε νὰ δὲν βαρελά!

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

80

Φωνηεντολόγον.

* - πρ'ε'ν - ν - τ' - πρ'ν - σ'α'φθ* - μ'ζ'γ* - πρ'ς - τ'ν - π'χ'ρ'ρ'ν'ε' - σ'ζ'ρ'α'ν' - ν'ν' - πρ'ε'μ'σ'α'ε'.

81

Ελληνοσύρμανον.

*Ο*εθ'η* - *ι* - *τ'ε'α'ι* - *ε'ο* - *ι'ε'υ'δ* - *οδ* - δ'α'α'ι'ε' - δ'η'η' - *δ'ε'ε'ο* - δ'ο'α'ε'ι' - *δ'δ' - *η* - *η'η' - *η'ι' - *α'ι* - *ε'α'ε'υ'ο'ε'η* - ε'α'α'ε'ι'ε' - *η'ε'ια* - *η' - δ'α'ε'ω* - *η'.

82

Τι κοινόν μεταξύ του γήρατος και του χρωματιστού των τοίχων;

83

Τίς είνε ο σοφός εκείνος οὐ τινός ἢ ἀνάμνησις εσωσῆς τὴν ζωὴν ἐνός βλαβείως;

84

Ποία είνε ἐκεῖνη ἡ λέξις ἣτις ἀναγινωσκόμενη μὴν ἐκ τῶν ἐκφρασθῶν πρὸς τὰ ὅπισθιον σημαίνει μίαν νῆσον ἠρωϊκὴν, ἐκ τῶν ὀπίσω δὲ πρὸς τὰ ἔμπροσθ τὸν κάτοικον τῆς χώρας ἐν ἣ ἔγεννηθῆ ὁ Μωῦσῆς;

85

Μετάβαλε τὰ συνώνυμα τῶν λέξεων: πλῆθος, ἔτερος, σύρομαι διὰ τοῦ ἀναγραμματισμοῦ εἰς τὰ συνώνυμα τῶν: ὄργη, φύλαρος, κλίνω.

86

Ποία είνε ἡ πρωτεύουσα ἐνὸς κράτους τῆς Εὐρώπης ἢ ὅποια χωρὶς ἐντὸς τῶν ἠμετέρων ἀσμάτων;

87

Ποῖον είνε ἐκεῖνο τὸ κεφάλαιον τὸ ὅποιον δὲν ἔχει οὔτε κόμην, οὔτε στόμα, οὔτε ῥίνα, οὔτε ὀφθαλμοὺς, τὸ ὅποιον οὔτε κινεῖται μόνον του, οὔτε σαίπτεται, οὔτε αἱματάνει, ἀλλὰ μόνον τρώγεται;

88

Ἐγμαιέσ' στὰ γράμματα, κόττα δ'ὸδ καὶ κόττα καὶ Κ' εἶμαι πάλι φέρεμα τοῦ φοροῦν οἱ χωρικοί.

89

Ὅπότεν εἶμαι μὲ τὸ Χ εἶμ' ὄλος παγωμένος, Ὅπότεν εἶμαι μὲ τὸ Α, ἀν ἦνε καλοκαίρι, Ὅτι εἶμαι καταπρσίνοσ, εἶμαι ἀνθοσπαρμένος. Ποιὸς ἔρεσι τ'εἶμαι μὲ τὸ Χ, ἢ μὲ τὸ Α, ποιὸς ἔρεσι; Α. Π.

ΛΥΣΕΙΣ

73

*Αν καθ' ἐκείτην ἡμέραν ἠσοῦνται ὀλίγασ σὺγμάς διὰ ν' ἀναγινώσκῃς, χωρὶς ὁμῶς νὰ τὰς διαπνῆς κατὰ προτίμησιν εἰς ἄλλασ ἐργασίας, οὔτε εἰς διασκεδάσεις, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ καταπληθῆς καὶ θὰ ὑπερναχαριστῆθῃς διὰ τὰς προδόους σου.

74

Ὁ καυχώμενοσ διὰ τὴν ἐγεννητὰν κατάγωγὴν του, διὰ τὴν τόχην του, διὰ τὰ προτέρημάτὰ του ἀναγνωρίζεῖ ὅτι εἶνε ἀνάξιοσ τούτων.

75

Ἢ δημοικὸτάληξις.

76

Ἢ ἐν Πειραιεὶ ἐκδοδομένη ἰσημερίς • Σφαῖρα •

77

(1 × (1+1) × (1+1) × (1+1) + 1+1 = 10.

78

Κέρας - Κρέας.

79

Μορφεύς - Ὀρφεύς.

ΑΥΤΑΙ

Κυρίαί: Ἐλένη Κ. Κυθωνάκη, Μαρία Βουσκουδιάκη, Χρυσὴ Βουτυρᾶ, Ἰριγένεια Βουτυρᾶ, Ἀλεξάνδρα Α. Κωστή, Ἀλεξάνδρα Λιβανᾶ, Μαρίκα Κ. Πέπτα, Ἀγγελικὴ Χωματιανού. — Ἐξδοσία Μ. Τζαύρα καὶ Αἰκατερίνη Κ. Τζαύρα (Τριπόλεωσ), Ἀνδρονίκη Α. Δράκου (Θεσῶν).

Κόροι: Ἐμ. Χ. Δραγάτση, Γ. Ι. Μιχαλᾶκουλοσ, Δ. Χ. Βουρᾶκησ, Σ. Κ. Κυθωνάκησ, Ν. Α. Ἀγκωνάκησ, Σ. Σ. Σταναδᾶκουλοσ, Κ. Π. Ζάβαλησ, Δ. Ι. Καλογερόπουλοσ, Ι. καὶ Ἐμ. Κ. Λαμπαδάριοσ, Ν. Κ. Μαυροῦδησ, Στ. Ἐμ. Νικολοῦδησ, Ν. Β. Παπακωνσταντινοῦ, Π. Ἀθανασᾶκουλοσ, Σ. Μπούκησ, Γ. Χ. Χίλωνσ, Γ. Ξουδᾶκουλοσ, Ἀντ. Σκόκοσ.—Ρ. Β. Γ. Γ. Τριχᾶσ, Γρ. Ἰ. Ξανόπουλοσ (Ζακύνθοσ), Ζ. Π. Λυκοῦδησ (Αὐγουρίου), Γ. Ἐμ. Γιαννουλάκοσ (Αργαστολίου), Π. Α. Μιντιώροσ (Τριπόλεωσ), Δ. Εὐσταθιάδησ (Πόρου), Ι. Κ. Τζάβασ (Γόδρασ), Χ. Π. Τσαλλᾶντησ καὶ Γρ. Μισακλήδησ (Νικομηδείασ), Μιλτιάδησ Βιτιάδησ (Χίου), Νικόλαοσ Ζαζεριῶου (Κορίνθοσ).

ΔΩΡΑ!

Ἴδετε εἰς τὴν σελίδα 178

ΔΩΡΑ!

Ἴδετε εἰς τὴν σελίδα 178

ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ συνδρομηταὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, προκαταβάλλουσι ὁμῶσ ὀλόκληρον τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπὸ τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ τοῦ τρίτουσ ἔτους.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδοσ . . . . . φράγμα 25

ΜΟΝΟΝ ΠΡΟΗΛΑΓΡΕΤΑ

Ἐν τῷ ἔξωτερικῷ 25

Εἰς τοὺσ προημεθῶντασ καὶ προκαταβάλλοντασ ἢ δὲ συνδρομᾶσ στέλλεται ἐν φύλλοσ ΔΩΡΕΑΝ ἐπὶ ἐν ἔτοσ. Ἀρίεται δ' ΕΚΠΤΩΣΙΣ δραχμῶν 20 ἐπὶ ταῖσ 200 ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῶν συνδρομῶν εἰς τοὺσ προημεθῶντασ πλείονασ συνδρομᾶσ τῶν 100.

Μικρὰ ποσὰ ἀποστέλλονται καὶ εἰς γραμματόσημον. — Αποσθνντέον κατ'εὐθείαν πρὸσ τὸ Γραφεῖόν ματ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ αἰτῆσ διαπλάσσεωσ τῶν Παίδωνσ ὁδοσ Ἐρμοῦ, 72, πρὸ τῆσ Καπνικαρείασ, ἐν Ἀθήνασ.